

dette spørgsmål ikke har synderlig stor interesse i forbindelse med det foreliggende lovforslag? Som bekendt er et forslag til ny sygehuslov til behandling i et udvalg, og i det forslag er vi gået bort fra det nu eksisterende beregningsgrundlag og over til et nyt, for hvilket folketallet ingen betydning vil få. Hvad angår ordningen for indeværende år, har spørgsmålet jo ikke nogen praktisk betydning, da den er bundet til det folketal, som fremgår af den sidste folketælling. Forsåvidt det nævnte nye forslag går igennem, har spørgsmålet altså ingen praktisk interesse.“

Lovforslaget mødte tilslutning fra samtlige partier med undtagelse af retsforbundet, hvis ordfører, *Oluf Pedersen*, ved 2. behandling begrundede partiets stillingtagen til sagen således:

„Vi må fastholde, at det er bedre at svare en del af jordrenten til dækning af amternes udgifter end at svare personlige skatter af arbejdsindtægter, også når det gælder sygehusudgifter; derfor er vi imod dette lovforslag, som vi var imod dets forgængere.

Derimod sagde jeg allerede ved første behandling, at der var grund til at se nærmere på, hvem der burde betale for de tilskadekomne ved færdselsulykker. Der har været drøftet en særlig forsikring, som skulle betales af de motorkørende; men mange ulykker skyldes jo andre vejfarendes uagtsomhed, ligesom en sådan ordning ville give ny administration med opkrævning o. s. v. Derfor vil jeg give tilslutning til den opfattelse, som også udvalget er enedes om ifølge betænkningen, at sygehusudgifter i forbindelse med trafikulykker — jeg går ud fra, at det drejer sig om en rimelig del af disse udgifter — hvor motortrafikanter er implicerede, skal afholdes af motorafgifterne.“

Thorvil Kristensen (V) kunne heller ikke give lovforslaget sin tilslutning. Han udtalte ved sagens 3. behandling:

„Da den tilsvarende lov var til behandling i fjor, gik jeg imod den forhøjelse af sygehustilskuddet, som dengang blev vedtaget, idet jeg mener, at det er til skade for kommunernes tendens til at føre den fornødne økonomisk forsigtige politik i spørgsmålet om de meget stærkt stigende sygehusudgifter.

Det blev imidlertid vedtaget i fjor, at man skulle forhøje tilskuddet til normalt at dække 60 pct. af udgifterne. Jeg er naturligvis klar over, at hvis det er folketingets flertals faste vilje, at 60 pct. i fremtiden skal være normen, kan dette ikke forhindres, og så må vi alle indstille os derpå. Jeg mener imidlertid, det ville være forkert, hvis man på nuværende tidspunkt binder sig til en sådan linie, bortset fra at jeg personlig synes, den er forkert. Når jeg ikke mener, at tidspunktet til at tage stilling er inde, er det, fordi vi i øjeblikket befinder os i en situation, hvor forskellige forhold, der har berøring med denne sag, er til forhandling. Vi forhandler om hele spørgsmålet om byrdefordelingen i skattereformudvalget — jeg går ud fra, at det er meningen, at disse forhandlinger skal videreføres i næste folketingsår —